

Sygn. akt VIII U 1363/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Dominika Smyrak

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2014 r. w Gliwicach

sprawy C. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania C. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 12 maja 2014r. i 19 marca 2014r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek.

Sygn. akt VIII U 1363/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 marca 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. – powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ustalił C. R. wysokość jego emerytury poprzez przeliczenie wysokości podstawy wymiaru. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych od stycznia 1991r. do grudnia 2000r. przy zastosowaniu wwpw ograniczonego do 250%. W wyniku złożonego przez ubezpieczonego odwołania, w którym zakwestionował wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, powołując się na art. 110 ww. ustawy, organ rentowy wydał kolejną decyzję z dnia 12 maja 2014r. ponownie ustalając wysokość emerytury ubezpieczonego od dnia 1 listopada 2013r. z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia z zastosowaniem kwoty bazowej w wysokości 3080,84 zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony zakwestionował sposób obliczenia wysokości podstawy wymiaru od 1 marca 2014r., wskazując, iż najkorzystniejszy dla niego wariant obejmuje przyjęcie do podstawy wymiaru składek z 20 kalendarzowych lat wybranych z całego okresu, tj. od 1986-2012r., z uwzględnieniem złożonego RP7 za 2013r. ,

który powinien zastąpić 2002r. Powołując się na art. 110 u.e.r. z FUS, wskazał iż od 1 marca 2014r. podstawa jego emerytury winna wynosić 7979,82 zł., a wysokość kwoty bazowej- 3191,93 zł.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując podstawę prawną i okoliczności faktyczne leżące u podstaw obu wyżej omówionych decyzji, zaskarżonych przez ubezpieczonego.

Sąd ustalił, co następuje :

Decyzją z dnia 1 września 2011r. organ rentowy na wniosek ubezpieczonego, przyznał mu prawo do emerytury górniczej od 1 września 2011r. wypłata świadczenia została zwieszona z uwagi na kontynuowanie przez odwołującego zatrudnienia. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie z 10 lat 1991-2000, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 280,62 % i został ograniczony do 250%. Kwota bazowa wynosiła 2822,66zł.

Na wniosek ubezpieczonego z dnia 25 listopada 2013r. o przeliczenie świadczenia przez doliczenie dodatkowych okresów zatrudnienia i ponowne ustalenie podstawy wymiaru z uwzględnieniem aktualnej kwoty bazowej i wznowienie wypłaty emerytury, ZUS decyzją z dnia 28 listopada 2013r. wznowił wypłatę świadczenia od 1 listopada 2013r. oraz doliczył okres zatrudnienia do 31 października 2013r., jednak nie przeliczył podstawy wymiaru z uwzględnieniem aktualnej kwoty bazowej.

Ubezpieczony z dniem 30 grudnia 2013r. – przed uprawomocnieniem się decyzji z 28.11.2013r. wystąpił z ponownym wnioskiem o ustalenie podstawy wymiaru z uwzględnieniem aktualnej kwoty bazowej, załączając zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z (...) S.A. Oddział KWK (...) zawierające zarobek z 2011r. i 2012r.

Decyzją z dnia 3 stycznia 2014r. organ rentowy przeliczył ubezpieczonemu podstawę wymiaru z uwzględnieniem wynagrodzenia za lata 2011-2012, przy zastosowaniu wskaźnika 250%, lecz nie zastosował kwoty bazowej 3.080,84 zł obowiązującej w listopadzie 2013r.- z daty złożenia wniosku o emeryturę.

W dniu 17 marca 2014r. odwołujący złożył kolejny wniosek o przeliczenie emerytury i przyjęcie do podstawy wymiaru wynagrodzenia z lat 2011, 2012, 2013.

Organ rentowy po rozpatrzeniu wniosku wydał zaskarżoną decyzję z dnia 19 marca 2014r., a w wyniku złożonego odwołania sporządził stanowisko komórki merytorycznej (1 kwietnia 2014r.), w której wyjaśniono w oparciu o art. 110 ww. ustawy, iż po przeliczeniu świadczenia z 20 lat kalendarzowych wwpw wyniósł 274,27 %, po przeliczeniu świadczenia z 10 lat kalendarzowych z okresu 1994-2003 (wybranych z 20 lat przypadających przed zgłoszeniem wniosku tj. od 1994-2013r.) wwpw wyniósł 267,08%. ZUS wskazał, iż w obu przypadkach wskaźnik jest niższy od dotychczas przyjętego – tj. od 280,62 % ustalonego na podstawie wynagrodzenia z lat 1991-2000 i ograniczonego do 250% , gdyż tej wysokości przekraczać nie może.

W sprawie wypowiedziała się komórka (...) Prawnej ZUS, stwierdzając w piśmie z dnia 24 kwietnia 2014r., iż należy ponownie ustalić wysokość emerytury ubezpieczonego od dnia 1 listopada 2013r. z zastosowaniem kwoty bazowej w wysokości 3080,84 zł, albowiem wwpw ustalony z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu i z zastosowaniem zarobków z lat 2011 i 2012 wynosi 274,27 %, a nie musi być wyższy od poprzednio ustalonego.

Organ rentowy wydał 12 maja 2014r. zaskarżoną decyzję uwzględniając powyższe stanowisko (...).

Od decyzji tej odwołał się C. R. domagając się wyliczenia jego emerytury zgodnie z przedstawionym sposobem wyliczenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: akta organu rentowego, dołączone do akt niniejszej sprawy.

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Po myśli art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130% (ust. 2). Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176 (ust. 3).

Zgodnie z art. 15 ust. 5 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250% (ust.5).

Istotą sporu w niniejszej sprawie, była wysokość kwoty bazowej. Ubezpieczony domagał się uwzględnienia do podstawy wymiaru emerytury kwoty bazowej w wysokości 3.191,93 zł obowiązującej w marcu 2014 - tj. z daty złożenia przez niego wniosku o ponowne przeliczenie emerytury i doliczenie wynagrodzeń z lat 2011,2012, 2013, podczas gdy organ rentowy zaskarżoną decyzją z 12 maja 2014r. ustalił wysokość kwoty bazowej na poziomie 3.080,84 zł – tj. z miesiąca listopada 2013r., z daty złożenia wniosku o podjęcie wypłaty świadczenia.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko organu rentowego.

Na wstępie rozważań prawnych wskazać należy, iż organ rentowy mimo kilkakrotnego przeliczenia wysokości świadczenia odwołującego pominął wniosek ubezpieczonego o zastosowanie nowej kwoty bazowej, zarówno w decyzji z dnia 28 listopada 2013r., jak i z 3 stycznia i 19 marca 2014r. dopiero w rozpatrzeniu odwołania od ostatniej decyzji organ rentowy sprostował swoje stanowisko i decyzją z dnia 12 maja 2014r. zastosował kwotę bazową z miesiąca listopada 2013r. w wysokości 3.080,84 zł, wypłacając jednocześnie wyrównanie za okres od 1.11.2013r. do 31 maja 2014r. oraz należne odsetki z okres od 10.12.2013r. do 10 czerwca 2014r.

Argumentacja podniesiona przez ubezpieczonego w odwołaniu jest dotknięta błędem gdyż nie uwzględnia treści art. 110 ust. 2 u.e.r. z FUS.

Wysokość kwoty bazowej jest ustalana corocznie i ogłaszana w formie komunikatu Prezesa GUS (art. 19a-20 ww. ustawy), a w związku z tym, że jej wysokość jest pochodną przeciętnego wynagrodzenia, następuje jej stopniowy wzrost w kolejnych latach, co ma istotny wpływ na wysokość przeliczonego świadczenia.

Generalna zasada wynikająca z przepisów ustawy emerytalno-rentowej stanowi, iż do obliczenia podstawy wymiaru przyjmuje się kwotę bazową obowiązującą w dacie zgłoszenia wniosku (pogląd taki zawarto w wyroku SN z dnia 1 marca 1995 r., II UR 2/95, OSNAPiUS 1995, nr 15, poz. 195 wydanym na gruncie ustawy o z.e.p.), chyba że ubezpieczony nie pobierał emerytury/renty, co w przyszłości umożliwiłoby korzystniejsze wyciszczenie "odwieszono" świadczenia (według nowej, wyższej kwoty bazowej), przy spełnieniu warunków określonych w ww. art. 110 ust. 2.

Zatem przeliczenie świadczenia może być korzystne dla świadczeniobiorcy również w sytuacji wykazania niższego nowego (...), gdyż istotna jest tu data przyznania emerytury. Wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie - w związku z uwzględnieniem zarobków po przyznaniu świadczenia - od podstawy wymiaru ustalonej w sposób

określony w art. 15 przy zastosowaniu kwoty bazowej (zarówno w części socjalnej, jak i stażowej świadczenia) z dnia zgłoszenia wniosku o przeliczenie, a nie w oparciu o kwotę bazową przyjętą do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia.

Zastosowanie nowej kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o wypłatę emerytury - listopad 2013r. było możliwe, gdyż mimo, iż ubezpieczony nie wykazywał wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, to spełniał powyżej omówiony warunek określony w art. 110 ust. 2, tj. w okresie od 1 września 2011r. do 31 października 2013r. prawo do świadczenia było zawieszona, z uwagi na kontynuowanie przez niego zatrudnienia.

Nie jest natomiast możliwym zastosowanie nowej kwoty bazowej obowiązującej w marcu 2014r. zgodnie z żądaniem ubezpieczonego, gdyż od 1 listopada 2013r. podjął on wypłatę zawieszona świadczenia. Ponieważ wwpw nie może być wyższy niż 250 % , a w przypadku ubezpieczonego został on już ograniczony do 250% bez znaczenia dla wysokości świadczenia pozostaje druk Rp-7 z zarobkami za rok 2013 albowiem wwpw nie wzrośnie.

Z powyższych przyczyn, decyzja z dnia 12 maja 2014r. jest prawidłowa, a odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlegało oddaleniu.

SSO Patrycja Bogacińska – Piątek